

הפך לאחד מחמשת המנהלים העיקריים של בנק הפועלים — נועד לשמש יורש-עצרו ל- מנהל הכללי של הבנק, אברהם זברסקי, הי קרוב לפרשה לגימלאות. עלייתו בשמיהה הכלכלה הציבורית היתה שביטית ממש. הוא נחשב לכוכב הכלכלי בה"א הידיעה של ההסתדרות, ואף כונה, כי פי חבריו להנהלת בנק הפועלים: "שר- האוצר לעתיד לבוא". אלא שמנחם ים-שחור לא הסתפק בהצל- חותיו הגדולות ובכישורו הטבעי. הוא לא רצה רק בעמדה. הוא רצה — פשוט — בכסף. בנצלו את תפקידו הרם, הורים ים-שחור כספים לחבריו ל"עיסקת-הפרדסים" — קנור גיה שנועדה להעביר, באמצעות חברת-הפר- דסנות ההסתדרותית-סוכנותית יכין-חק"ל, מימון לחברה פרטית בה היו שותפים אני שיהקשר. כתמורה על מימון זה מכספיה הציבור וכה ים-שחור עצמו — לחלק ממניות החברה הפרטית אותה עזר לממן. דבר זה נתגלה — לאחר שהעולם הזה (1548—1543) חשף את כל פירטי-עיסקת- הפרדסים. התוצאה: ים-שחור וחבריו זיפו מיסמך, ניסו לטעון שלא היה להם חלק בניהול הי עיסקה. התוצאה הנוספת: נסיון-זיוף זה נתגלה — והעסקן המבריק הושלך מהנהלת הבנק, אותו עמד לנהל לבדו.

★ ★ ★

רכוש גדול ורב

לא שבמדינת-ישראל אין שוכחים ל- עסקן — ולו גם מפוקפק — את שירותי תיו הטובים. על כן, כשהוקמה הנהלתו החדשה של בנק אגודת ישראל — מונה העסקן הי מפא"ייק כמנהלו הכללי של הבנק הדתי. ובוה, נדמה, נסתיימה בצורה פחות ממסי פקת עזר שערורייה כלכלית אחת, בישראל. וים-שחור יכול היה לשוב לקאריירה שלו. אלא שהרוצה ברווחים עקיפים אינו מת- חשב, כנראה, בערכם: עובדה — עם בואו לאיזור הגדה, מיהר ים-שחור לעסוק בביוה, הוציא ממסכן הי מלון קליה, צפונית ליס-המלה, רכוש גדול ורב: ליתר דיוק — כמה צלחות וכלים מזרחיים חסרי-ערך — אבל השייכים לזולת. ואז בא איש-הצנחנים והנציח את האזרח הבוזז. תגובתו של ים-שחור היתה מיידית: "תפסיק לצלם!" רעם לעבר הקצין. מנהלו לשעבר של בנק הפועלים חמק מ- עינה הנקמנית של המצלמה, שכבר הכילה את המימך המצולם המעיד על יושרו הי מחודש של ים-שחור. יתכן שבוה היה מסתיים כל העניין — אילמלא קרא הצנחן לעברו של הכוזז מישי פט בן שש מילים — שהוציאו את ים-שחור משלתו: "אני אמסור את זה להעולם הזה!"

★ ★ ★

היה לו ספק

ה איום הספיק למנהל בנק אגודת יש- ראל לגמרי. יחד עם יתר בני חבורת-הבוזזים, עלה למכונית, התרחק מן המקום בדהרה מסו- רפת. ולאחר שהגיע למקום-מיבטחים, ארוז מנחם

המיסמך הסנסציוני

הוא הצילום שצולם על ידי סגן צנחנים ושהני כיון לאליבי, שיגר את הביזה למפקד הגדה, בלוויית מכתב-התנצלות. עס

פרשת עכו

כפי שהיא נראית לעיניו של צייר אלמור ני מן המאה העשירית, שסידרת ציוריו, מגילות יהושוע, מצויות כיום בקריית הוותיקן ברומא. הצייר תאר את מעצרו של הכוזז הראשון בהיסטוריה העיברית, עכן בן-כרמי בן-זבדי בן-זרח, כיצד הוא מובל לעמק עכו (במרכז) וכיצד רוגמים אותו כל העם באבנים, קודם לשריפתו וסקילתו הסופית עד מוות. את מעצרו של הכוזז הראשון בהיסטוריה העיברית, עכן בן-כרמי בן-זבדי בן-זרח, כיצד הוא מובל לעמק עכו (במרכז) וכיצד רוגמים אותו כל העם באבנים, קודם לשריפתו וסקילתו הסופית עד מוות.

לא תגנוב!

סגן צנחנים צעיר על החזקת שלל-מלחמה. ויש לי ספק אם לא היה צדק בדבריו, ובכדי להסיר כל ספק, אני מחזיר את כל, שלל המלחמה לידן הנאמנות, שידעו ודאי אין לנהוג בו. בבידות, מ. ים-שחור. קצין-הצנחנים לא הפר את הבטחתו. הוא לא ידע שים-שחור כבר הכין לעצמו אליבי — מטופש למדי — ושילח את

ים-שחור את הביזה בחבילה, וישב לכתוב מיכתב מודפס במכונית-כתיבה — אותו שי גר, יחד עם השלל, לאלוף חיים הרצוג, כי אותם הימים מפקד מטה צה"ל בגדה הי מערבית. מיסמך-פאר זה ראוי שיצוטט במלואו: "חיים ידידי — בחבילה המצורפת למכתבי זה תמצא על- חת אחת, שלושה כדונים וארבע חתיכות

ויקימו עליו גל אבנים גדול, עד היום הזה, וישב יהיה מחרון-אפן. על כן קרא שם המקום ההוא — ענק עכו, עד היום הזה. במדינת ישראל 1967 אין סוקלים את הי בוזזים. אין עמק ים-שחור, כפי שהיה עמק עכו, והעסקן ההסתדרותי ממשיך לשבת על סודותיו — ועל כיסא-המנהלים של בנק אגודת ישראל, למרות אי-אלה סגמים ישנים וחדשים.